

ÎNVĂȚĂMÎNTUL AGRICOL DE MASĂ

Ne mai despart puține zile pînă cînd sute de mii de colectivîști, mecanizatori și muncitori din unitățile agricole de stat vor participa la primele lecții din noul an al învățămîntului agrozootehnic de masă cu durata de trei ani. Din cele constatate, rezultă că deschiderea cursurilor este așteptată cu interes atît de către cursanți cit și de lectori și conducători ai unităților agricole. Iată de exemplu ce spune tovarășa Maria Zidaru, Erou al Muncii Socialiste, președinta gospodăriei colective din comuna Ambud, regiunea Maramureș. „Dacă cu cîțiva ani în urmă în gospodăria noastră mai existau colectivîști care, obișnuiți cu metodele de muncă învățate din tată în fiu, se preocupau mai puțin de ridicarea pregătirii lor profesionale, astăzi învățămîntul agrozootehnic de masă se bucură de aprecierea tuturor, pentru că vîd în el un mijloc eficient de sporire a producției agricole, de creștere a bunăstării lor materiale”.

Increderea în învățămîntul agrozootehnic de masă izvorăște din rezultatele bune obținute de cursanți în însușirea lecțiilor și aplicarea în procesul de producție a celor învățate. În gospodăria colectivă din Archita, raionul Sighisoara, spre exemplu, cursanții cercului de cultura plantelor de cîmp, anul II, au hotărît să sporească suprafețele fertilizate folosind tot gunoierul aflat prin curțile colectivîștilor. Astfel, au transportat la cîmp 3 600 tone față de 2 700 planificate. Rezultate frumoase au obținut cursanții de la cercurile de zootehnie din gospodăriile colective Andrășești, Miloșești, Aurora, Gheorghe Lazăr și altele din raionul Slobozia. Aplicînd, la întreținerea vacilor, metodele învățate la cursuri, aceștia au reușit să depășească planul lunar la producția de lapte. Exemple asemănătoare pot fi înfățișate în toate sectoarele de producție și în toate raioanele din țară unde s-a acordat importanța cuvenită învățămîntului.

Folosind experiența acumulată în cei doi ani de învățămînt, Consiliul Superior al Agriculturii ca și organele de partid și de stat locale, s-au preocupat să creeze condiții din cele mai bune pentru desfășurarea cursurilor la un nivel superior. Așa, de pildă, pentru a veni în sprijinul cursanților și al lectorilor au fost editate manuale pentru anul II și III de învățămînt în 545 000 exemplare. Trimiterea acestor manuale unităților agricole a început încă din luna august. Cursanții din anul I urmează să folosească manualele tipărite în număr mare în anii precedenți. Tot în scopul ridicării nivelului de predare la cursuri au fost editate 100 teme de planșe în circa 1 100 000 exemplare. Aceste planșe au o importanță deosebită deoarece ele ușurează mult predarea lecțiilor și ajută pe cursanți să înțeleagă mai bine materialul predat. De asemenea, în acest an au fost confecționate mulaje de animale și produse horticoale în număr mai mare pe care gospodăriile și le pot procura de la bazele de organizare regionale. Sotim necesar să atragem atenția lectorilor asupra folosirii acestui prețios material intuitiv în mod cit se poate de rațional și să se acorde grija cuvenită pentru păstrarea lui în bune condiții. Tot ca materiale didactice cea mai mare parte a lectorilor au strîns cu sprijinul cursanților mostre de plante și produse cum sînt: spice de grîu, știuleți de porumb, semințe și produse agricole, au confecționat insectare, schițe, grafice etc. Nici acum nu este tîrziu ca lectorii, care încă nu au luat asemenea măsuri să se preocupe să-și procure și să alcătuiască colecții de semințe, știuleți, să întocmească grafice etc., care le vor fi de un real folos la expunerea lecțiilor.

Din informările primite ca și din constatările noastre pe teren reiese că vizionările de filme și diafilme agricole sînt foarte apreciate de cursanți și sînt solicitate din ce în ce mai mult. Ca atare, numărul lor a fost îmbogățit cu alte 15 filme și 29 diafilme. Rămîne însă ca folosirea lor să se facă în condiții cit mai bune. În această privință căminele culturale au un rol important. Pe lîngă crearea unor condiții optime de vizionare, este necesar ca fiecare cămin să programeze filmele astfel încît să coincidă în cea mai mare măsură cu programul de lecții al cercurilor.

In pag. a 2-a:

Calitatea programelor de brigadă

In pag. a 6-a:

Somnul și visele

În acest an în gospodăriile colective funcționează circa 1 000 de case laborator. Ele pot și trebuie să contribuie din plin la buna desfășurare a învățămîntului agrozootehnic de masă, folosindu-se la maximum utilajul, aparatura, colecțiile de semințe, mostrele și celelalte materiale cu care sînt înzestrate acestea, să organizeze consultații în scopul lămuririi unor probleme care îi interesează pe cursanți, să organizeze dezbateri pe baza rezultatelor obținute pe loturile demonstrative.

Deși în cei doi ani s-a acumulat o bogată experiență în ce privește întocmirea programelor de lecții, nu trebuie uitat că una din condițiile care determină eficiența cursurilor este predarea în cercuri a acelor lecții care sînt cerute de condițiile de producție și economia fiecărei gospodării. De aceea conducerile unităților și lectorii să chibzuiască bine atunci cînd stabilesc programele de lecții al cercurilor.

Sprijinul pe care pot să-l dea căminele culturale învățămîntului agrozootehnic este multilateral. Din anii precedenți s-a dovedit că manifestările culturale-artistice organizate în perioada cursurilor au sprijinit în mod eficient mobilizarea cursanților la lecții și au ajutat la îmbogățirea cunoștințelor agrozootehnice. Ca atare, pe linia indicațiilor date de Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă este necesar să se dea atenție sporită manifestărilor de acest

gen. Pe de altă parte, ținînd seama de importanța materialului bibliografic pentru cursanți să apori însemnat îl pot avea bibliotecile care pot selecția cărți, broșuri și reviste de specialitate în cultura mare, legumicultură, zootehnie etc., punîndu-le la îndemîna cursanților.

★
Pentru țărani colectivîști care nu frecventează cercurile de învățămînt se organizează și în acest an, în cadrul căminelor culturale, cicluri de 10—12 conferințe pe teme agrozootehnice. Din cele 31 de conferințe tipărite și trimise căminelor culturale se vor alege acelea care corespund specificului de producție din comuna respectivă. De mare importanță este modul cum se organizează și se expun conferințele. În această privință este necesar să fie alcătuite colective largi de conferențieri care să cuprindă atît specialiști, cit și cadre didactice care au cunoștințe agricole și practice în agricultură.

Pregătirea temeinică a cursurilor ca și interesul cursanților pentru însușirea de noi cunoștințe profesionale ne îndreptățesc să așteptăm rezultate din cele mai bune în noul an de învățămînt care începe.

Ing. PETRE MARTIN
adjunct șef al Secției
învățămînt și propagandă,
Consiliul Superior al Agriculturii

Aurica Poșa din Căpîlna de Jos-Tîrnăveni este o vrednică colectivistă și talentată membră a formației de dansuri a căminului cultural

Fotografie T. IOANES

Calitatea programelor de brigadă

Brigada artistică de agitație este, în cadrul mișcării artistice de amatori, un „prislea” isteț și foarte iubit, așa cum, indeobște, sint răsfațați cei mai tineri din familie. Dar acest „prislea” s-a maturizat și poate vorbi de la egal la egal cu frații săi în ale artei. Dovada acestei afirmării o constituie creșterea numerică impresionantă, eficiența din ce în ce mai mare a programelor prezentate, varietatea mijloacelor artistice etc.

În regiunea Argeș, primele brigăzi artistice sâsești au apărut în 1953. Numărate pe degete la început, numărul lor a sporit remarcabil în anii următori. În 1964, la cel de-al VII-lea concurs, au participat 933 brigăzi din regiunea noastră. Creștere impetuoasă deci, care a solicitat permanente căutări, inovații artistice, neobosite încercări de profilare a genului.

La ultima competiție artistică, brigăzile din regiunea noastră s-au aliniat printre premiile concursului: premiul I și titlul de Laureat — brigada artistică a căminului cultural Slobozia-Găești, premiul al II-lea — cea a Casei de cultură Slatina.

De nivelul acestei performanțe se apropie și alte câteva zeci de brigăzi artistice din cuprinsul regiunii, care s-au remarcat prin bogăția ideilor din programe, prin valoarea artistică a textelor și a interpretării.

Totuși la unele brigăzi se mai observă carențe.

Se impune, în primul rând, lărgirea sferei tematiche. Deși bine intenționați, unii textieri se limitează la anumite laturi ale vieții, ale muncii, iar atunci când se lucrează superficial, textele copiază, adăugând puțin sirop de muzică și poezie, dărilor de seamă expuse în consfătuiri de producție sau în adunări generale. De aici, abundența de cifre, de date, expuse arid, mecanic, texte lipsite de firesc și culoare, stereotipe. Viața fiind mult mai bogată cere să ne îndreptăm atenția și spre alte aspecte ca: preocupările tineretului și ale femeilor, problemele de educație ale tineretului, aspectele morale ale vieții și ale muncii, noile elemente de cultură și civilizație de la sate (arta, cartea, radioul și televiziunea), traiul din ce în ce mai bun, care să fie tratate cu profunzime și nu numai enumerate.

În legătură cu stringerea materialului faptic cred că trebuie să insistăm mai mult asupra „opticii” textierilor. De multe ori acestora le scapă esențialul, semnificativul. Nu e vorba de cantitatea materialului, suficient de multe ori, ci de puterea de discernământ, de sesizare a faptelor de viață cele mai noi, cele mai importante. Am văzut în raionul Găești cinci brigăzi artistice din comune învecinate care tratau cu lux de amănunte și de mijloace artistice dezideratul obținerii de recolte bogate la hectar. Din păcate nu se puteau reține decât numărul kilogramelor și numărul de hectare. Despre oameni, despre metodele agrotehnice avansate, specifice regiunii, se vorbea foarte puțin. De altfel, deseori, frunzași recolte bogate sint înșirați într-un tabel nominal completat de un cîntec, fără a se releva profilul lor moral, conștiința lor înaintată, metodele lor de muncă. Bineînțeles că asemenea programe nu conving, n-au forță agitatorică.

Se mai întâmplă să mai întâlnim în programe o prezentare fadă, trandafirică, siropoasă a realității. Brigada artistică din comuna Micești, raionul Pitești, de pildă, a prezentat un program după care un străin de sat ar fi crezut că la acea gospodărie colectivă toate lucrurile stau pe roze. În realitate aici, pe lângă succese incontestabile, mai existau destule neajunsuri. O asemenea redactare a programelor dovedește greșită orientare și nepricepere în folosirea satirei și a umorului.

Cele mai dese neîmpliniri la unele brigăzi sint cauzate de lipsa unei unități artistice a textului, condiționată de unitatea tematică.

Să începem cu pretextul, conceput ca fir roșu al programului. Neținea de pretext e prea săracă fiind de fapt vorba de o idee centrală, călăuzitoare, care să cumuleze fap-

tele, să faciliteze realizarea artistică, cit mai logică, firească și cuprinzătoare.

Dumitru Stanciu, autorul textului prezentat la finală de către brigada căminului cultural din Slobozia, laureată a concursului, a plecat de la o fabulație cunoscută din basmul Harap Alb: încercările prin care a trecut eroul pînă la triumful binelui. Valorificînd creator subiectul basmului, textierul a creat un Harap Alb contemporan (tractorist de nădejde) care, cu ajutorul tehnicii avansate, face față încercărilor impuse de președintele gospodăriei colective. Valoroș e faptul că programul, deși concis, trece prin forme artistice variate, cu precădere folclorice, prezentat firesc într-o regie modernă.

Deci o altă cerință care trebuie îndeplinită este aceea ca în cadrul relativ strîns al unui text să folosim forme cit mai variate. Destule brigăzi din regiunea noastră se limitează la folosirea versurilor (exagerat de multe și inevitabil, unele nereușite) și a muzicii, imbinare care obosește. Alternarea lor cu cupletul, sceneta, parodia, fabula, epigrama sau valorificarea surselor pe care ni le oferă folclorul, înviorază programul.

Socotesc că putem cere colectivelor mai multă originalitate, inventivitate să-și creeze chiar un profil artistic. Cerința e realizabilă. În afară de brigăzile amintite mai sus, în regiunea noastră mai sint și alte formații cum sint cele de la casele de cultură Slatina, Rm. Vilcea și Găești, de la căminele culturale Bascov, Zlătărei, Boșoara, care au o personalitate artistică.

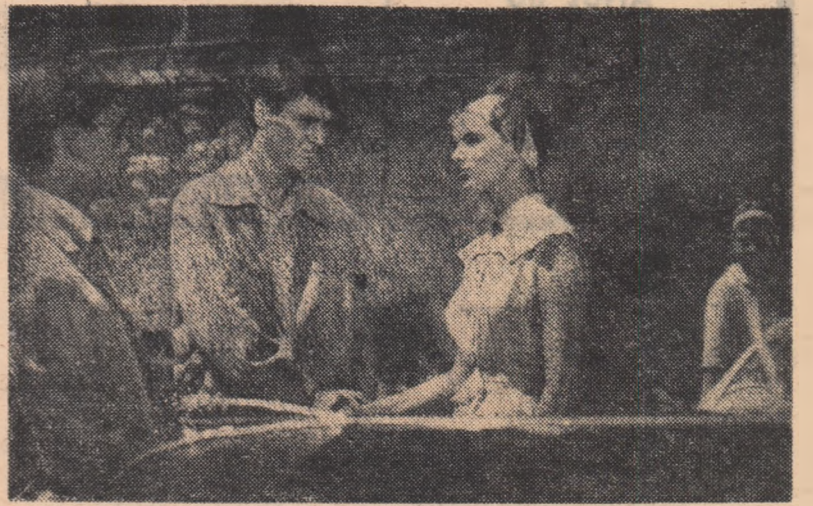
Unele prezintă mai ales programe cu muzică bogată și bine aleasă, altele (cea de la Boșoara) au o permanentă prospețime folclorică sau folosesc în mai multe programe aceleași personaje. La Bascov doi hitri — Lică și Trică — reluți în programe diferite, la alt mod și în legătură cu alte fapte, aduc o pronunțată notă de umor, cu precădere pozitiv. Desigur că un stil propriu al brigăzii nu înseamnă unilateralitate, repetare, ci încumbă cu atît mai mult inventivitate și prospețime.

Rezultatele de pînă acum, posibilitățile largi pe care le oferă genul dau garanția unor perspective frumoase de îmbunătățire a nivelului brigăzilor artistice. Casa regională a creației populare-Argeș, răspîndind experiența laureaților din Slobozia, își propune să ridice calitatea brigăzilor din regiune pentru a deveni elemente artistice care să-și manifeste activ prezența în viața satelor

ZENOVIE PĂUN
directorul Casei regionale
a creației populare-Argeș

Moment din programul brigăzii artistice de agitație a căminului cultural din Pojorita-Suceava

Scenă din film

Un nou film
romînesc

„STRĂINUL”

Cunoscut și îndrăgit de neamurări cititori, Andrei Sabin din romanul „Străinul” de Titus Popovici, a trecut din filele cărții pe dreptunghiul de pînă al ecranului. Ca și în roman, popularul erou întrușchipează drumul străbătut de o întreagă generație de tineri din țara noastră, care au deschis ochii asupra lumii și au început să înțeleagă mersul istoriei în împrejurările revoluționare ale anului 1944. Deși cuprinde o perioadă de timp destul de scurtă — din primăvară pînă în toamnă — acțiunea reconstituie, într-un tablou cuprinzător și dinamic, vîrtejul politico-social al epocii, pozițiile reprezentanților diferitelor clase și pătri sociale, lupta eroică a comuniștilor pentru izgonirea fasciștilor și răsturnarea de la putere a cercurilor burghezo-moșierești.

Noul film al Studioului București a păstrat esența cărții, ideile și desfășurarea în linii mari a subiectului. Dar, ca scenarist, Titus Popovici a dat materialului o structură diferită, potrivită cerințelor cinematografiei. Au fost eliminate o serie de episoade, acțiunea mărginîndu-se la evenimentele ce se petrec în orașul Arad. De asemenea, s-a renunțat la unele personaje, altele au căpătat o mai mare însemnătate, întreaga atenție îndreptîndu-se spre felul în care se dezvoltă Andrei Sabin. Descrierea legăturilor eroului cu lumea înconjurătoare, cu familia, colegii, școala, face cu puțință cunoașterea procesului de clarificare și maturizare politică și spirituală prin care trece. Filmul fixează evoluția zbuciumată a prieteniei dintre Andrei și colegul lui Lucian Varga, fiu al unei familii de burghezi bogați, care duc o politică reacționară, respinsă categoric de curajosul tînăr; pe alt plan, ni se arată pericolul ideilor pe care cu vicleană blîndețe și înțelegere încearcă să i le insufle părintele Potra, Andrei izbutînd să scape și de această influență negativă; în sfîrșit, o altă latură a acțiunii are o notă de poezie aspră, învăluind povestea dragostei lui Sabin cu Sonia, care nu are tăria să se rupă de lumea ei și să-l urmeze.

Înlănțuirea episoadelor filmului capătă o dublă creștere dramatică. Pe de altă parte, în scene de amplă reconstituire a clocotului zilelor de la și de după 23 August 1944, sub ochii noștri crește năpraznic și viguros lupta masei conduse de Partidul Comunist pentru cucerirea libertății și fărîmarea temelilor unei vieți noi. Pe de altă parte, pe acest fundal istoric, în focul încercărilor, însinguratul și răzvrătitul Andrei Sabin înțelege cauzele sociale ale nemulțumirii sale și necesitatea de a lua parte conștient, ca luptător în rîndurile comuniștilor,

la opera de transformare revoluționară a societății.

Regizorul Mihai Iacob, care și-a arătat pînă acum priceperea și seriozitatea în filmele Darclée și Celebrul 702, a avut de trecut un examen greu cu Străinul. În general el a știut să echilibreze cele două mari linii directoare ale scenariului: evocarea tabloului social-istoric al epocii și urmărirea destinului eroului principal. În ciuda unor lungimi care împiedică o continuă și susținută dezvoltare a acțiunii (sînt părți mai scăzute pe parcurs), filmul provoacă interesul pentru ceea ce se petrece pe ecran și îndeamnă la o participare activă a spectatorului. Sînt în film momente de largă respirație epică, în care se simte forța mișcării maselor ridicată la luptă pentru o cauză dreaptă (manifestația de la sfîrșit, bunăoară). Sînt și descrieri de atmosferă realizate cu migală, din amănunte pline de adevăr (casa senatorului Varga, încărcată de lux și împrumutînd parca ceva din înfumurarea stăpînului, sau cadrul plăcut, cald și luminos, al locuinței modeste a lui Andrei, cu refugiu lui din frunzișul bogat al copacului).

Totodată regizorul ne-a înfățișat personajele în trăsături limpezi, actorii izbutînd să creeze unele portrete care se întipăresc în amintire. În primul rînd e vorba de tînărul interpret al eroului principal, Ștefan Iordache, care a și obținut anul acesta o mențiune la Festivalul internațional al filmului de la Karlovy-Vary. Prin jocul său sincer el ne face să ne simțim apropiați de frământările lui Andrei Sabin, să-l însoțim în toate faptele sale și să împărtășim întru totul hotărîrile pe care le ia, felul cum se comportă. Alături de el, Irina Petrescu s-a dovedit plină de sensibilitate, de o frumusețe ciudată și tristă în rolul Soniei, iar Șerban Cantacuzino a știut să ne transmită amestecul de delicatețe, teamă și șovăială care-l caracterizează pe Lucian Varga. Două valoroase creații actoricești au în film Ștefan Ciubotărașu (în rolul complicat și contradictoriu al tatălui lui Andrei) și Fory Etterle (care a imprimat o notă de ironie discretă personajului înșelător al părintelui Potra). Dintre ceilalți actori mai trebuie să amintim pe Gheorghe Dinică (activistul de partid Jurcă), George Calboreanu (bătrînul politician Varga), George Mărutză (tatăl lui Lucian), Corina Constantinescu (mama lui Andrei).

Distins cu Premiul special al juriului la Festivalul filmului romînesc de la Mamaia, Străinul e o realizare care oglindește actuala maturizare a cinematografiei noastre.

MIHAIL LUPU

Personaj central — „Porumbul“

Un întreg program al brigăzii artistice de la Măceșu de sus — Oltenia a fost închinat porumbului. Cu adaptările de rigoare el este prezentat în diferite perioade ale anului. Interpreta personajului „Porumbul“ — Iulia Croitoru intră în scenă învăluită în frunze și „mătăsuri“ de porumb și agitându-și podoabele recită un scurt elogiu al porumbului. Reținem — trecind peste stângăciile de formă, versurile: „De pe mănoase lanuri/tu ne reverși în casă/ multe și scumpe daruri“. Textierul ne explică simbolul unor termeni cum ar fi „casa“ prin care înțelege gospodăria iar darurile ca fiind foloasele pe care la aduce porumbul, ca element de bază în hrana animalelor unde, altfel vorbind, el se metamorfozează cel mai repede și cel mai bine în lapte și carne.

Moș Țaca și porumbul

Primii locuitori care s-au aciuat în taințele din dealurile Măceșilor fugind de agenții fiscali ai boierimii, aveau ca hrană de bază mămăliga. Părinții celui mai bătrîn dintre colectivști, moș Țaca pe numele lui Gheorghe Balaci, și bunii și străbunii lui, s-au pomenit și au trăit cu mămăligă. Primul din neamul Balaci, care la 75 de ani a „trădat“ tradiția este el, moș Țaca. Mergînd în timp, cu două decenii în urmă, porumbul ne dezvăluie într-un fel tabloul social al Măceșului. Oamenii mînceau mămăligă, uneori mucedă, iar la sărbători azimă. Cu asta ieșeau de citeva ori pe an din obișnuit. Azima e turtă nedospită care cade greu și satură repede. Dacă n-o mîncînci chiar în ziua aceea a doua zi se face fărîme ca țărîna. Dar vedeți, că așa cum era ea, însemna neapărat sărbătoare.

— Vorbește matală despre porumb, moș Țaca — îl roagă inginerul care ar putea să-i fie nepot. Astfel auzim din nou de „dintele de cal“ de care uităsem. Producția cea mai mare 15 coșuri la pogon.

— De ce doar 15, moș Țaca?

— Păi noi făceam un șanț cu plugul și puneam sămînta în șir, cînd se scutura salcîmul. Il prășeam o dată, îl răriam o dată.

Auzim din nou de rariță de care uităsem.

— Cînd s-a înființat întovărășirea un nepot mi-a fărîmat, pe furiș, rarița cu ciocanul. „Tataie nu-i bună — zicea — îți dijmuieste îmbucătura“.

„Mă credeți că o vreme n-am avut ochi să-l văz. Mai știu că virfuream porumbul pînă la drugă. Atît. Și după aia așteptam culesul. Și culegeam ce vă spusei“.

Moș Țaca, sănătos și puternic încă, fiind de drept trecut în rîndurile celor care se bucură de ajutor, a cerut consiliului să-i îngăduie să lucreze înainte la cîmp. Și i-a fost îngăduit. E în brigada a treia. A lucrat și la lotul demonstrativ. Are un fiu, pe Marin, agronom la Calafat. Motive pentru moș Țaca să facă azi agrotehnică comparată, adică să socotească ce-i prieste porumbului și ce nu și să repete asta zilnic ca pe o lecție a vieții.

La o „operativă“ de seară

Stau toți în jurul aceleași mese la care se întîlnesc în fiecare seară și

discută: șapte brigadieri, inginerul și președintele. Este și o ambianță potrivită; „operativele de seară“ cum le numește Ion Trănculescu, președintele se țin la casa laborator. Pe masă sînt mostre din hibridii dubli 405, 411, 206, de mărîmi neobișnuite. Producția pe gospodărie trece cu 100 de kilograme peste 4000. Nici o brigadă nu-i sub 4 tone. Dar între brigada a treia condusă de Gheorghe Balaci și a patra a lui Ștefan Vilcea, tarla în tarla, e o diferență de un sac la fiecare hectar, ceea ce ar însemna una peste alta 12 tone. Nu știm cum s-a iscat discuția. Poate de la ciucălăii de porumb de pe masă. Poate că le-a stat în cap subiectul asta tot timpul și nu se ivise încă prilejul să-l dezbată. Președintele ne avertizează că cei doi brigadieri sînt la fel de buni și cu asta treaba devine și mai delicată. Dar întrebarea răsună totuși răspicat: „De ce la condiții absolut egale au fost diferențe de producție?“ Brigada a treia a rîrit excesiv porumbul. La fiecare hectar au fost 2000 de plante mai puțin. Sînt în brigadă cîțiva șefi de echipă tineri ca Iulia Știucă și Viorica Ghiță care abia acum își formează o experiență proprie. Se pare că în brigada n-a fost nici o bună distribuție a forțelor. Balaci pînă atunci șef al altei brigăzi s-a oferit în fața consiliului să se ocupe de brigada a treia. Acum participă bucuros de dragul unei concluzii care poate să le fie de folos tuturor, la analiza cauzelor. E de două ori meritoriu.

Cu Aurel Barbu brigadierul de la a șasea, discuția se poartă însă altfel. O redăm așa cum s-a desfășurat:

— Inginerul agronom Emil Alexandru: „Barbule, ai ieșit cu 200 kile la hectar sub Busuioc“ (șeful brigăzii a cincea — N.N.).

— Barbu: „Știți că am avut soiul 206 care dă producție mai mică“ (după reacția celor din jur înțelegem că n-a pus degetul pe rană).

— Președintele: „Stai că te ajut eu. Întîi ași lăsat știuleții în cîmp cam 12 zile. Este? Apoi, chestia cu semănătoarea“...

— Și asta e adevărat: la semănat s-a dereglat marcatorul și la unul din rînduri distanța a fost tot timpul de 80 centimetri. Așa că la soiul 206 densitatea a fost de 27000 de plante în loc de 30000.

— „N-am observat la timp — asta!“ — spune Barbu.

— Președintele: Dar tractoristul știa?

— Barbu: El știa dar în fugă după hantri nu s-a oprit să regleze mașina decît după ce i-am spus.

— Președintele: Cum îl cheamă?

— Dumitru Nedelea.

Dacă am porni numai de la producția din anul acesta la Măceșu încă ar exista temeieri de mulțumire. Dar măceșenii care au faima lor cîștigată de cultivatori de porumb sînt după cum se vede pretențioși. E mijlocul sigur că n-o fac să pălească.

Despre soiuri, despre adîncime, și altele...

Hibridul dublu „405“ a dat niște boabe că nu poate să le înghită găina. Se vede că „405“ s-a acomodat bine la Măceșu. Aceasta însă la capătul multor ani de tatonări și experiențe în centrul cărora îl aflăm neobosit, pa-

sionat pe inginerul agronom Emil Alexandru. El ține legătura cu stațiunea de la Șimnic, face comunicări la București, scrie articole în gazetele de specialitate, a molipsit și pe cel din jur trezindu-le interesul științific, făcîndu-i ajutoare directe. Anul trecut îl ajutau la experiențe 40 de colectivști. Acum sînt 60 și ei se autodenumesc „colaboratori ai casei laborator“.

— Mi-ar fi greu fără ei — mărturisește inginerul, arătînd cu asta seriozitatea cu care își îndeplinesc rolul de ajutoare științifice colectivității din Măceșu. La fiecare brigadă 10 hectare sînt destinate loturilor demonstrative. Ele sînt date în grija „colaboratorilor“. Cine sînt ei? Ștefan Vilcea, Mihai Busuioc, Ioana Stroie, Croitoru Elisei, Moșoiu Domnica și mulți alții. Dintr-un articol publicat într-o broșură a Editurii agrosilvice, despre experiențele cu porumb dublu hibrid, reținem specificația: „Din activitatea științifică a colectivității din Măceșu“. Ne gîndim că au ajuns aici lepădînd pe rînd atîtea practici empirice cu care s-au născut și care s-au ținut scapi de ei cum s-a ținut rarița de moș Țaca. Primăvara stau cu termometrul de sol în mină și cercetează pulsul și febra pămîntului, ziua și noaptea, ca unui pacient dificil. Temperatura optimă de semănat ține la Măceșu 4 zile, apoi crește brusc și semănatul nu mai e posibil. Și fiindcă știu asta pornesc în iureș toți măsurîndu-și gesturile cu minutarul și sfîrșesc de semănat în termenul zgîrcit pe care li-l îngăduie natura. E primul punct cîștigat din lupta pentru producție.

Cu cinci ani în urmă au semănat pentru întîia oară hibridii dubli trimiși de Institutul de la Fundulea. În primul an H.D. „405“ și „409“ au dat 6000 de kg boabe la hectar; „306“ și „311“ cite 4500 kg; „206“ a înfruntat cu bine seceta relevîndu-și cu asta calitatea esențială. Repartizarea hibridurilor pe sole are și ea povestea ei. „405“ și „409“ au aparatul foliar mare și evaporația abundentă. Ei nu rezistă la secetă. Le-au plantat acolo unde apa freatică e mai la suprafață. Soiurile tîrzii le-au pus pe terenurile unde pinza de apă coboară pînă la 25 de metri. Așa că pe lîngă termometru inginerul și colaboratorii au minuit și sonda. Cea mai multă vilvă s-a făcut în jurul adîncimii de semănat. Au început de la 8 cm încercînd 4 variante pînă la 14 cm. La această adîncime înălțimea strujanului pînă la știulete, adică locul spre care planta își îndreaptă toate resursele, e cea mai mică. Și evaporația sevei de asemenea. La 14 cm adîncime de semănat producțiile au fost maxime.

Fiecare experiență a fost o replică dată secetei. Activitatea științifică la Măceșu e atractivă, chiar și pentru neinițiați. Iar dacă îi pătrunzi bine tainele te atrage cu totul. Inginerul agronom spune că după facultate gospodăria a devenit a doua școală, cu nimic mai prejos de prima ca posibilități de investigare științifică.

În loc de concluzie:

În ultimii doi ani gospodăria agricolă colectivă „1907“ din Măceșu de Sus a vîndut statului peste cantitățile contractate mai bine de 1000 de tone de porumb. Pentru depășirile de producție din anul trecut colectivității au încasat ca retribuție suplimentară 150000 de lei. În acest an sporul de producție pe toate cele 804 hectare cultivate cu porumb este de o tonă la fiecare hectar.

L-au cules și l-au pus în hambare.

Pe mese au pus piine dospită.

V. TOSO

CINE ȘTIE ZOOTEHNIE, CÎȘTIGĂ!

La masa lui de lucru, Ion Sloată studiază cu pasiune o carte de specialitate. S-a înscris la concursul cu premii organizat de consiliul de conducere al gospodăriei colective în colaborare cu colectivul cîmîntului cultural pe tema „Cine știe zootehnie, cîștigă“. Și Ion vrea să arate că posedă cunoștințe profesionale temeinice, că producțiile mari obținute de el, unul dintre cei mai buni îngrijitori-mulgători din gospodărie, sînt rezultatul unei munci asidue și a unei pregătiri temeinice. Ion Sloată este foarte apreciat de ceilalți colectivști. Deseori, în orele de răgaz, își ajută tovarășii împărțîndu-le din experiența lui. Cu sprijinul său, Adam Stanciu a ajuns un bun îngrijitor, realizînd de la fiecare vacă furajată cite 1800 litri lapte, față de 1200 litri cît obținuse cu un an în urmă.

La gospodăria colectivă din Tîgănești, raionul Brăila, organizarea de concursuri „Cine știe zootehnie, cîștigă“ pe diferite teme profesionale a devenit o obișnuință. Această latură a muncii culturale dă imbold oamenilor să studieze. La concursul „Cine știe zootehnie, cîștigă“, organizat în primăvară, Ion Sloată și Adam Stanciu s-au situat printre cei mai buni. Toți colectivștii din sectorul zootehnic au

participat atunci la concurs demonstrînd, prin răspunsurile date că împletec armonios cunoștințele acumulate la învățămîntul zootehnic cu activitatea practică.

„Acum, în fața noului „concurs“, participanții se prezintă cu realizări care au făcut înconjurul întregului raion. În mai puțin de 8 luni de zile, gospodăria și-a îndeplinit planul anual de contractări la produsele din zootehnie. Rezultatele sînt rodul unei munci entuziaste, rodul studiului și hotărîrii în întrecerea socialistă, desfășurată pentru titlul de gospodărie colectivă fruntașă pe raion. Îngrijitorii de animale au depus interes deosebit pentru însușirea și aplicarea în practică a cunoștințelor profesionale. Vacile au fost furajate științific, asigurîndu-se albumina digestibilă și proteina necesară. Unele au primit cantități sporite de nutrețuri verzi, pînă la 50—60 kg pe zi, în funcție de capacitatea de producție. Altele li s-au dat concentrate sau borhot în cantități mai mari.

În sectorul porcilor s-au adaptat condițiilor locale, metode noi de creștere. S-au făcut, de asemenea, lotizări, în așa fel încît în boxe să se găsească animale de aceeași talie. Îngrijitorul Enache Iorga a distribuit hrana animalelor în 4 și 5 tainuri,

obținînd un spor zilnic de creștere, de aproape 640 grame, iar în unele cazuri, chiar de 720 grame. Prin aplicarea metodei de îngrășare forțată (intensivă) s-a reușit ca în numai 6 luni de zile un număr mare de porci să ajungă la greutatea de 90 kg. Generalizarea experienței înaintate a îngrijitorului Enache Iorga a avut un rol hotărîtor în realizarea sarcinilor de plan. Gospodăria a livrat, în mai puțin de zece luni 629 porci grași, față de 600 de capete planificate pe întreaga perioadă a anului.

Producțiile superioare realizate din toate fermele de animale au permis să se obțină din acest sector un venit bănesc de 1750000 lei. Totul va fi prezentat ca într-o oglindă la concursul „Cine știe zootehnie, cîștigă“. Și președintele întîlniște aceiași preocupare de a se pregăti cît mai temeinic, de a împărtăși cu acest prilej din experiența lor.

„E tîrziu. Ion Sloată este încă la masa lui de lucru. Citește, subliniază, își notează în caiet metodele de ridicare a productivității animalelor. Le completează cu exemple din grupa sa: vaci care dădeau în trecut 3—6 litri lapte pe zi, în doi ani de zile au ajuns să dea 10—15 litri. Examinatorul, inginerul zootehnist Nicolae Dobre, un tînăr entuziast și iubit de toți colectivștii, este deosebit de exigent. Și Ion Sloată îi cunoaște „pretențiile“ de la învățămîntul zootehnic, de la celelalte concursuri.

GH. ȘTEFAN

La G.A.C. Chesinț, raionul Lipova, vaca Pupa a făcut de curînd trei vițele

La fabrica de tricotate și tinerețe

Gindul de a vizita fabrica de tricotate CRINUL ne-a venit într-o zi cu ploaie din a doua parte a lui octombrie, când parcă mâini nevăzute împleteau fără să se mai oprească la straiete cenușiu lichide ale vremii de afară. Treceam dis-de-dimineață prin unul din renovatele cartiere ale Capitalei și oamenii se îngrămădeau prin magazine după târguiești de... toamnă. Erau mulți cumpărători de la țară, colectivști din apropiere. Ieșeau cu pachete în brațe, surizindu-și lăuntric unor bucurii în contrast cu plumburiul cerului de-afară. Și vorbeau. În graiurile lor auzai de flanele și de moltoane, ori de articole plușate. Afară, vântul și norii, zemuind intens, tricotau la o altfel de îmbrăcăminte, sură și străveche; streșinile nu mai pridideau cu croșetatul.

În ziua aceea ploioasă ne-am propus să ne repezim pînă la adevăratele surse ale bucuriei atîtora dintre târguitorii pe care-i văzusem dimineața încărcăți cu pachete. Și chiar dacă propunerea n-a devenit realitate decît după ce soarele, cîteva zile mai târziu, se întorsese din nou biruitor în București, stropindu-l cu aur, iată-ne cu bunăvoința cititorilor la fabrica de tricotate CRINUL.

Îndeletnicirea aceasta, a țesutului și tricotajului, în forme — desigur — mai rudimentare, e de pe la începuturile omului și ale zeilor. Fantezia tuturor popoarelor a născocit sumedenie de povești năzdrăvane, legate de istoria firului și-a pînzei, care trecură odinioară printre degetele creatoare de artă și de vestimente ale fetelor și nevestelor lumii. Astăzi, la fabrica pe porțile căreia am intrat, totul e mecanizat, automatizat. Chiar și transporturile vor înceta miine-poimîne să se mai facă manual.

CRINUL e printre cele mai mari fabrici de tricotate din țară și ea vine în fiecare an cu peste o sută de modele noi, totalul numărului anual de sortimente depășind cifra de 400.

O dată ajuns bumbacul aici, călătoria lui se continuă. Pînă să devină îmbrăcăminte, fețe de masă, jersey ori cămăși cu moliciuni și trănicioie, mai are de făcut cunoștință cu mașinile de bobinat, cu cele de tricotate și cu bazinele de la boiangerie, cu calandrelor și cu mașinile de plușat, cu călcătoria, cu o sală de croială, de cusut și de surfilat, în sfîrșit cu multe.

Cînd intri în pavilionul mașinilor moderne de bobinat și tricotate, unde ruperea firului ori defectul cel mai mic al tricotului sînt automat sesizate, cutare sau cutare dispozitiv oprindu-se de la sine; unde muncitorul n-are de intervenit decît spre a alimenta mașina și spre a efectua mici eventuale reparații; unde ungerea se face cu dispozitive electronice și curățenia este exemplară; cînd te pomenești impresurat de urlașele mosorele albe, de galantele manșoane ale

tricoturilor în spumoasă creștere continuă; cînd soarele incendiază ferestrele largi și dă ușoarelor scame transparente ireale și clipe de basm, în clipa aceea a amestecării staminelor cu petalele, culorilor cu ritmurile, înțelegi de ce fabrica asta a fost botezată cu un nume de floare așa de frumoasă, de elegantă și de nobilă.

Romînești sau străine, în pas cu ultimele realizări noi ale tehnici, mașinile simple ori speciale și utilajele s-au înlocuit la secția de confecții, la vopsitorie și uscătorie cu 100 la sută, iar la secțiile de plușat și de calandru cu 30 la sută deocamdată. Firește că și rezultatele muncii cu aceste mașini noi, sînt remarcabile: 937 000 bucăți tricotate în plus peste planul de șase ani pînă în luna mai a.c., sporirea productivității cu 211 la sută față de 1959 și 15 inovații aplicate pînă la începutul lui octombrie. De la 6-7 kg de tricot zilnic pe cap de lucrătoare s-a ajuns azi la 40 de kg. Fabrica a fost recent inzestrată cu o presă pentru călcatul articolelor confecționate. Ea calcă 20 de bucăți pe minut, realizînd singură — în operația aceasta — o treime din producție. Tricotul fiind elastic, elastică trebuie să fie și cusătura. Întreprinderea s-a aprovizionat în acest scop, cu mașini speciale. Un tip de astfel de mașină execută deodată trei operațiuni: taie coase și surfilează.

Am stat de vorbă cu trei dintre evidențiate: Lidia Troacă, Maria Țical și Elena Ispas. Primele două au venit din Moldova. Fac parte din întia generație de țărani pe care viața industrială i-a atras la oraș. Satului în care Lidia a văzut lumina zilei îi zice Mușata. Fată mușată ar însemna fată frumoasă și, după cum arată, pe Lidia n-o poți crede că are 30 de ani. Pare o adolescentă. De zece ani e la tricotate. Maria Țical e aci și mai de mult, din 1950. Cunoaște treptele de dezvoltare a fabricii, a văzut-o în zilele sale mai grele de la început, îi soarbe lumina zilelor de azi. În schimb, Elena Ispas, absolventă a școlii profesionale, le cei 21 de ani ai săi, are între firele de bumbac o vechime doar de 5 ani. Privindu-le cum se duc în toate părțile, aidoma potecilor, ea ne spune:

— Aș fi vrut să urmez la facultate, geografia, și să mă duc, așa cum firele acestea se duc, mereu cu gîndul peste mări și continente cu popoare pe care eu numai din cărți le cunosc. N-am izbutit deocamdată... dar tot n-o să renunț!

Am aflat, întimplător, că o parte dintre muncitorii de la CRINUL s-au transferat la o altă fabrică de confecții TINARA GARDĂ unde au fost aduse de curînd,

niște mașini noi. Cîteva mi-a istorisit cu atîta entuziasm despre aceste mașini care lucrează singure, a ma furcii de aur din poveste. Împins de curiozitate m-am dus să văd această minune.

Intrăm în sălile de mașini de pe strada Sabin unde e curățenie ca într-o farmacie. Iată mașini de tricotate Strik manuale, la care se fac diferite nituri și piese mărunte. Lucrătoarele numără ochiul potrivește cîrligele la fiecare model, obosesc împin suveica. Adesea pierd vremea pentru a desface o greșeli. Alături, mașinile automate de tricotate cu de modele, care se pot schimba printr-un dispozitiv în maximum zece minute. Lucrătoarea nu are trebă decît să o observe, intervenind numai rare cînd mașina s-a oprit din cauza unei greșeli.

Mașina minunată de care am pomenit mai sus numește Coton. Ea lucrează toate piesele flanel piepții, spatele, minecile etc. și prinde și garniturile executate de o mașină ajutoare. Aci mina ori nu intervine decît pentru a pune o matriță, care imprimă modelul și mărimea obiectului și pentru a fixa garniturile pe o înghită mecanică.

Dar ceea ce impresionează mai mult decît sînt minunatele modele, executate după ultima sub conducerea maistrilor M. Rădulescu și Elena Culescu. Unele dintre acestea le-am admirat de curînd în raionul produselor de tricotate din Expoziția de zărilor economiei naționale a R.P.R., unde în fiecare zi sînt înconjurate de numeroși vizitatori și vizitate

ION CARAI

Cîntec podgorean

*Geaba cad brume de-argint peste vi
Toamnele mele nu sînt tîrziu*

*Cîntecul meu roșu ca vinul
Abia a-nceput să-mi țese destinul.*

*Vino, iubit-o-n podgorii să-ți cînt
Liber ca pasărea cerului sînt.*

GEORGE CIUDAN

DOBROGEA

20

Balde peste cîmpuri vînturile lui octobrit seborit senin din călindare și întinsă rădăcină cu străluciri nemaîstuite... Bat în vînturile bune alte toamne, care ușurează în vînturile zborul săgetat al rîndunelelor călătoare cocorilor din bălți... Bat iute dimineața și ușor amurg prin crengi, prin stuț și-n pinzele pesc vînturile Dobrogei...

Venit-am și noi peste ape, ca odinioară scoboc unii imperiu care s-a îngropat aici, să ascultăm rîle risipite ale toamnei culcate-n brazdă.

Veneam din Dobrogea la ceasul cînd nu mai sînt cîrurile de automobile, în fuga lor spre mare, și nisipurile litoralului rămăseseră singure, cutre Dobrogea la timpul ei cel mai activ, în momentul cel mai intim, în clipele ei de cea mai mare frumusețe cînd se strecura-n pămînt sămînța recoltelor vi. Participam la secunda, și secunda umplea ceasul ziua, în care grăuntele și bobul, griul, porumbul, treceau din mîna omului și din mîna palmei lui în farină, ca o sărutare de dragoste un început de cîntec. Participam tăcuți la înfîșurarea celei mai delicate poezii a timpului logodit cu în așteptarea încolțirii și legănat de vînt, pînă începea să rabde în cumînțenia lui milenară...

Tăiam Dobrogea în două pînă la Constanța acolo în sus spre Tulcea și-n jos spre Cobadin pe spetele lui vinjoase, cîmpul ne arăta mîna soare, surtucul lui nou. De-a dreapta și de-a stînga sezelor, urma plugului venise pînă în asfalt, și pe sute de kilometri zeci de hectare bune, lăsa acum pradă scaieților, pădăii ofilite și neglije successive. Chibzuită, gîndită, hotărîtă, inițiativa genilor a găsit resursele unui belșug propriu și la ei acasă din an în an. Petecul de țară cel mai cel mai înapoiat, cel mai părăsit, a devenit în 20 de ani una dintre grădinile cele mai frumoase

Fabrica de tricotate „Tinăra Gardă“ din Capitală. În fotografie: Cornel Köstler maistru principal și Alexandru Istrate tricotor discutînd despre calitatea produselor fabricii

Scriitori romini contemporani

Cicerone THEODORESCU

poporului îndelung oprimat dar niciodată învins. Poetul caută cu îndrăgire și fervoare drumul unei poezii cu adevărat corespunzătoare aspirațiilor masei, luptă din greu cu rămășița influențelor estetice decadente, și, printre realizări remarcabile, de mare forță și originalitate, cade încă, adeseori, victimă simbolistici criptice, limbajului hermetic, intreruperii contactului cu realul. În anul 1949, el reia tema cartierului și luptei feroviarului, într-un mic volum intitulat Calea Griviței, în care crează o suită de imagini caleidoscopice a grevei din februarie 1933. Acest volum este ultimul din faza strădaniei poetice a lui Cicerone Theodorescu pe drumul unei autentice creații revoluționare și realist-socialiste.

Între timp poetul a cunoscut Partidul, a adâncit și a asimilat învățătura marxist-leninistă despre viață și istorie, și învățătura clasei muncitoare despre artă, despre rosturile poeziei și despre misiunea poetului. Toate acestea își arată efectele într-o numeroasă succesiune de opere majore, care marchează a doua fază, a doua perioadă a creației sale.

Primul volum al acestei perioade este prea binecunoscutul și popularul Un cîntec din ulița noastră, ale cărui caracteristici sînt luminozitatea, optimismul, voia bună, încrederea în viață și în forțele omului. Totul, aici, pornește din observarea atentă și minuțioasă a enormelor înfrățiri ale poporului nostru descătușat, a elanului care transformă societatea și omul. Una dintre notele de concentrare și de cristalizare a acestei viziuni generale corespunde atenției speciale, insistente pe care poetul începe să o acorde copilăriei și copiilor, realizînd un adevărat nou univers al poeziei sale, și începutul unei pagini aparte în creația noastră poetică din ultimii douăzeci de ani. Cicerone Theodorescu va explora îndelung universul copilăriei, în care el caută semnele îmbucurătoare ale unei lumi noi, ale lumii socialiste, și în care va descoperi valori poetice inedite, tratate în forme de remarcabilă originalitate. Chiar următorul său volum Făuriri de frumusețe, apărut în 1955, este consacrat peregrinărilor în universul copilăriei și descifrării simbolurilor de viață nouă pe care le cuprinde. În 1961, el va reveni la acest filon, cu volumul Copiii cartierului, în care vom regăsi imaginea nouă, întărită, dinamică și creatoare, a cartierului Griviței, leagăn al atîtor amintiri dramatice ale poetului.

Contactul intens cu viața nouă a poporului nostru, participarea neprecupețită și adîncă la toate frămîntările, luptele și izbînzile sale, au eliberat, în natura poetică a lui Cicerone Theodorescu, o excepțională forță a senti-

mentelor calde, vitale, generoase, în general a dragostei. Două volume ale sale, apărute, respectiv, în 1958 și 1961, sînt închinat acestui sentiment, încă de la titlu: Oameni și dragoste și De dragoste. Pe orizontul deosebit de larg al acestui sentiment, tematica numeroaselor poeme cuprinse în cele două volume este deosebit de variată: dragoste de patrie cu slăvirea frumuseților ei naturale și a frumuseții oamenilor care muncesc, crează și o împodobesc cu grandioase opere de civilizație, dragoste față de partid, inițiatorul și conducătorul pe drumul vieții noi, în sfîrșit, dragoste propriu-zisă, adică poezie erotică, cu proiecție de înn al femeii, al familiei, al căminului. Aceasta nu exclude existența simțului critic, și poetul atît de luminos și sentimental ne dezvăluie o față satirică deosebit de originală, de o neobosită virulență în combaterea și demascarea a tot ceea ce e fals, strîmb, strident, adică a vechiului: pe această linie, în special, trebuie subliniată valoarea rondelurilor lui Cicerone Theodorescu, care nu numai că a reabilitat și repus în circulație această specie poetică abandonată în ultimul timp, dar i-a dat, în afară de tradiționalul conținut sentimental, direcția nouă a utilizării satirice.

De curînd, Cicerone Theodorescu, a pășit la cercetarea unui univers pînă astăzi absent din creația sa, creație a unui poet prin excelență citadin: e vorba de universul țărănimii, pe care l-a abordat în cel mai recent volum al său, Povestea Ioanei, apărut chiar în cursul acestui an. Povestea Ioanei reprezintă o încercare poetică, îndrăzneală, căci el nu este ca toate volumele precedente, o sumă de poeme independente, ci un roman în versuri, și nu roman poetic. Povestea de dragoste a tinerei țărănci Ioana are o desfășurare epică, în a cărei țesătură se oglindește viața țărănimii noastre în satul colectivizat, și în cadrul uriașului proces de consolidare și dezvoltare a agriculturii socialiste: epicul se îmbină cu liricul, narațiunea se împletește cu meditația, întreaga operă fiind, în același timp, dinamică, analitică, evocatoare și meditativă — un aliaj îndrăzneț și original, exprimat printr-o versificație nespuse de variată...

Cicerone Theodorescu este un poet cu o vastă operă (unsprezece volume de versuri, pînă astăzi), unul dintre foarte rari noștri poeți care nu s-a abătut nici o clipă de la drumul lirismului, care nu a scris nici o pagină de proză. Întreaga lui viață, întreaga lui muncă e închinată poeziei, care nu cunoaște alt ideal decît idealul poporului nostru făuritor al socialismului, idealul patriei noastre socialiste.

RADU POPESCU

Cicerone Theodorescu s-a născut din părinți proletari în cartierul Griviței ceferiste, în anul 1908. Tatăl său era mecanic de locomotivă, Cicerone Theodorescu a fost unul dintre puținii copii ai aceluiași cartier, care a avut norocul de a putea urma toate treptele învățămîntului, devenind licențiat în litere și intelectual de profesie. Cultura burgheză, mediul intelectualității burgheze nu l-au făcut pe Cicerone Theodorescu să uite cartierul în care s-a născut, lumea din care se trage. Ca ziarist, el s-a situat pe o poziție generoasă, democratică și progresistă, afirmîndu-și în scris credințele umaniste.

Aceleași au fost pozițiile sale în poezie, deși poetul a suferit, un moment, influența culturii și artei burgheze, sub forma anumitor curente care tindeau spre despărțirea poeziei de viața socială și de idealul popular, spre însingurarea poetului, spre transformarea operei sale într-o valoare de cerc restrîns.

Cîte ceva din toate acestea se reflectă în primul volum de versuri al lui Cicerone Theodorescu, intitulat Cleștar și apărut în anul 1936, și în care poetul ni se arată inclinat spre izolare, spre răceală, într-un limbaj dificil, aproape hermetic, puternic influențat de curentele estetizant-decadente ale epocii. În anul 1946, Cicerone Theodorescu publică volumul intitulat Cîntece de galeră, care cuprinde numeroase poeme de memorabilă denunțare a fascismului, a războiului imperialist, a decăderii morale pe care epoca dictaturilor agresive a produs-o omenirii. În același an, apare și Focul din amnar, al cărui titlu simbolizează forța ascunsă, explozivă a

toamne...

țării. Cei 2 000 de ani scurși pe lângă zidurile de piatră ale vechilor cetăți risipite și ele în țărîină, n-au fost niciodată în stare să scurme pămînturile, să le samene și să le culeagă rodul pe care această regiune e în stare să le dea azi omului.

Dobrogea toamnei noastre de aramă e grădina și gospodăria mare și întinsă a stăpînilor ei dobrogeni, oameni a căror cinstită hărnicie se citește în orice loc, pe orice rîspintie, în orice răzor, la temelia sau în creștetul casei lor, pe pătule, peste tot... Douăzeci de ani întinși peste scaieții seculari, peste bălăruile nepăsării și peste indolența moștenită dintr-o boierie ciocoiască, au întinerit toamnă cu toamnă și vară de vară îmbătrînitul fără vreme pămînt. O vrednicie vigoasă a sfărîmat legenda haturilor fără viață și a zmulș pirul rău al șesurilor și sufletele vlăguite. Tăinuitor al unor bogății nebănuite, pămîntul dobrogean a început să facă și el daruri oamenilor, după priceperea și puterile lui, daruri ținute ascunse și aproape uitate și de natură: păpuși mari purumbului, boabe grele spicelor de grîu, zemoși ciorchini de struguri dulci, alături de comorile lui de aur și argint, de avuțiile de artă, de inscripții de cîntece și basme...

Ieri — Histria, Tomisul, Callatis, Adam-Klisi, sciți, daci, romani, corăbieri greci și după ei, pînă nu demult în urma noastră, singerosul iatagan otoman. Spulberate de lupte și înfringeri, cetățile s-au îngropat singure-n lut, ducînd cu ele în uitare neamuri, obiceiuri și graiurile cîntate sau suspinate pe harfele lui Ovidiu...

Azi — Constanța, marele port, Tulcea, fabrici, industrie, pește, stuf, Murfatlar, podgoriile minunatului vin dobrogean, Mamaia, podoaba litoralului nostru modern, Cobadin, locul unde se întîlnesc cei mai gospodari dintre gospodari, Topalu, sătucul cu cea mai valoroasă colecție de tablouri dintre toate satele...

Pe ogoarele dobrogene

Altădată necunoscută, Dobrogea ni se arată fiecăruia și tuturora cu patru chipuri, fundamentalele ei puncte cardinale: marea față a culturilor, apelor și suprafețelor ei roditoare; chipul frumuseților noi ale litoralului cunoscut în toată lumea; chipul de piatră și de bronz al tezaurului ei de artă descoperit treptat și așezat la temelia marilor tradiții de artă și cultură ale poporului nostru. Al patrulea chip, trandafiriu la scăpăratul zorilor și rumen în asfințit, viguros, senin, surizător și bun, e-al dobrogeanului, învins douăzeci de secole dar biruitor în epoca de tinerețe socialistă...

Nesfîrșite șerpuiți parcă de mii de ape încremenite e cîmpul dobrogean cu firul orizontului neconținut mișcat de cîte un punct de foc. Fugim după dîra lui

de fum: punctul e un om, un tractor, o grapă... Pe-o coamă și pe-o altă zare urcă pare-ni-se o furnică: da, o furnică, la hărnicie, dar e tot un om, tot un tractor și o semănătoare. Călare pe spinarea ei de fier, oamenii încălzau cu miinile lor amestecînd pîniile cu semînțe în care pămădeau recoltele anului viitor...

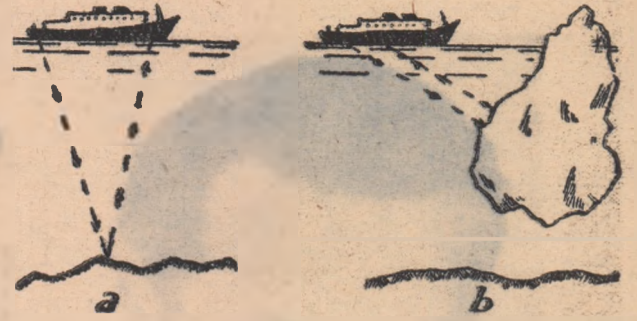
Ce neliniște e în cîmp! Ce noapte splendidă și ce boare adie dinspre ulmi. Secerătorile, combînele, mașinile albe cu roți, cu coame, cu motoare, pirghii și elici se odihnesc adunate-n rînduri la prispa gospodăriei unde-i cîdam pe gospodari. Ileana, Vasilica, Ali, Iosuf, Grigore și Dumitru încă nu se întorseseră din cîmp, cu toate că-n virful casei lor se oprise licărirea de argint a unei stele din văzduh...

BARUȚU T. ARGHEZI

LA INTREBARILE CITITORILOR

RASPUNS

ULTRASUNETELE IN TEHNICA MODERNA

Detectarea cu ajutorul hidrolocatorului ultrasonic instalat pe un vas, a fundului mărilor (a) și a unui ghețar plutitor (b).

Sunetele pe care le auzim în fiecare moment în jurul nostru nu sînt singurele produse în natură. În afară de ele mai există și altele pe care omul nu le poate auzi, dar pe care unele viețuitoare sau aparate speciale le percep relativ ușor. Din această categorie fac parte, în primul rînd, ultrasunetele, iar, mai apoi, infra-sunetele și hipersunetele.

Ultrasunetele pot fi obținute cu ajutorul unor dispozitive speciale. Frecvența și intensitatea ultrasunetelor sînt caracteristici fizice deosebit de importante care le conferă o largă aplicabilitate tehnico-științifică.

Primele încercări de a se crea dispozitive ultrasonore sînt legate de numele lui Galton, V. Altberg, Neclepaiev, Paul Laagevin etc. După catastrofa vaporului Titanic (scufundat în 1912, în apele oceanului Atlantic, la sud de Terra-Nova), fizicianul englez, Lewis Richardson a sugerat ideea detectării maselor de gheață plutitoare la suprafața oceanelor, prin procedul emiterii de pe nave a unor unde ultrasonore și recepționării ecoului acestora la bord. El propunea, ca în acest scop, să se doteze navele cu dispozitive ultrasonore speciale. La începutul primului război mondial, amiralitatea britanică, reluînd ideea lui Richardson, încearcă fără a reuși, să folosească ultrasunetele, emise în apă de o sirenă ultrasonoră, la reperarea submarinelor inamice. În anul 1915, inginerul rus Kilowschy remarcă faptul că frecvențele ultrasonore folosite

în sondajul marin și la detectarea obstacolelor sînt tocmai frecvențele de ordinul a 20 KHz, (20 000 vibrații pe secundă) caracteristice curenților alternativi utilizați în telegrafia fără fir. El este acela care dă soluția obținerii ultrasunetelor prin construirea unor aparate capabile să transforme în oscilații elastice, oscilațiile electrice de frecvență înaltă și intensitate convenabilă.

Una dintre primele utilizări ale ultrasunetelor este legată de obținerea de informații privind adîncimea și forma fundului mărilor și oceanelor. Folosind fenomenul ecoului ultraacustic, prin emiterea unui semnal scurt de la bordul unei nave și măsurarea de la emiterea semnalului pînă la recepționarea ecoului lui, se poate determina cu precizie distanța de la navă la obstacolul întîlnit de undă. În acest mod pot fi obținute date importante privind oceanografia, navigația, pescuitul etc.

Ultrasunetele sînt tot mai des folosite în metalurgie, sudură, analize, purificări etc. Procedul curățirii ultrasonice, de pildă, permite azi fabricilor de ceasuri să garanteze pe o durată dublă buna funcționare a ceasurilor produse de ele. Instalațiile de curățire prin ultrasunete pot atinge capacități de ordinul a 40—50 de tone. Astfel pot fi curățate, doar în cîteva minute, piese asamblate de dimensiuni mari, rotoare și statoare de motoare electrice.

O altă aplicație de actualitate a ultrasunetelor constă în decontaminarea diferitelor obiecte sau piese, infectate radioactiv.

Prin ultrasonare se asigură pereților cazanelor cu aburi o bună protecție împotriva depunerilor de calcar sau săruri din apă, evitîndu-se astfel descreșterea randamentului, suprapresiunile și pericolul de explozie.

O aplicație practică deosebită o constituie perforatorul ultrasonic. Principiul metodei de perforare ultrasonică are la bază acțiunea vibrațiilor ultrasonore combinată cu puterea de eroziune a granulelor unei substanțe abrazive determinate să realizeze, prin agitare lor, perforația necesară. Cu vreo 40 de ani în urmă, inginerul român Gogu Constantinescu, a reușit ca prin energia vibrațiilor ultrasonore să taie pentru prima dată sticla, deschizînd astfel un nou și util capitol de aplicații în tehnica modernă a prelucrării materialelor prin intermediul ultrasunetelor. Nu de mult, la Institutul de cercetări și proiectări electrotehnice din țara noastră

tră s-a realizat un dispozitiv ultrasonor de tăiere și perforare a unor plăci din materiale relativ dure.

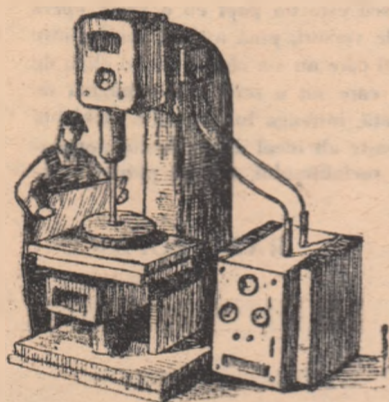
Mulțimea și diversitatea aplicațiilor moderne ale ultrasunetelor rezultă grăitor și din enumerarea realizărilor cunoscute în domeniul medicinei, biologiei și în deosebi al agrotehnicii. Cu ajutorul ultrasunetelor se pun astăzi diagnostici sau se vindecă boli. Efectele bactericide ale ultrasunetelor și-au găsit aplicații la sterilizarea instrumentelor chirurgicale, la dezinfectarea apei, sterilizarea serurilor și vaccinurilor, prepararea conservelor etc.

Oamenii de știință au căutat, de asemenea, să folosească efectele biologice ale ultrasunetelor asupra celulelor vii și în

agrotehnică. S-a încercat să se găsească noi posibilități de utilizare a energiei ultrasunetelor în scopul stimulării creșterii și dezvoltării plantelor și al sporirii recoltelor.

La noi în țară, acad. E. Bădărău și Gh. Giurgea, studiînd influența ultrasunetelor asupra germinației semințelor și a creșterii plantelor, au obținut rezultate interesante la cultura griului și a fasolii. Ultrasunorele fac să-i crească atît greutatea cît și numărul boabelor, recoltele devenind mai bogate.

ION C. PETRE
candidat în științe fizico-matematico

Perforator ultrasonic în acțiune

ȘTIATI CĂ...

... Streptomcina — cunoscut antibiotic — a fost găsită și izolată din resturile alimentare aflate în gura unui pui de găină?

... fitoncidele din usturoi (fitoncidele sînt substanțe produse de unele plante în stare să distrugă unele ființe vii) distrug foarte mulți microbi printre care bacilul Koch (bacilul tuberculozei) pe care-l omoară în cinci minute, în vreme ce dezinfectantele cele mai puternice nu pot face acest lucru decît după ore sau multe minute de acțiune?

... o cantitate mică de biomicină adăugată laptelui proaspăt îi ferește de acrire timp de o săptămînd, fără să-i schimbe gustul sau calitățile nutritive?

... primul om de știință care a pus în evidență rolul luminii solare în procesul de refacere de către plante a aerului viciat prin respirația animalelor, a fost medicul olandez Jan Ingenhousz (1730—1799)?

... un gram de azot conține peste 20 de mîi de chintalioane de atomi?

... englezul Faeter este primul om de știință care a bombardat nucleele atomice cu neutroni rapizi?

... dacă am putea îndesa în așa fel atomii încît să dispară spațiul liber din ei, atunci toți atomii din care este alcătuit corpul omenesc ar forma o sferă mică cu diametrul de numai cîteva mîimi de milimetru, sferă care abia s-ar putea vedea cu un microscop puternic?

În fiecare zi, timp de 7—8 ore, omul trebuie să doarmă.

Adultul plătete cu aproximativ o oră de somn pentru două ore în care a fost treaz, sugaciul — cu cîte două ore de somn pentru fiecare 1/2 de oră în care a putut sta treaz. Peste necesitatea somnului nu se poate trece. Orice viețuitoare, împiedicată să doarmă, prezintă, în scurt timp, o serie de tulburări care se agravează rapid și duc inevitabil la moarte.

Cercetînd somnul, atît la om cît și la animale, oamenii de știință au ajuns la concluzia că somnul este o stare fiziologică de refacere generală, în anumite condiții, a întregului organism, și în primul rînd a sistemului nervos central, al creierului. Un loc important în producerea somnului îl are soața creierului și o formație relativ întinsă de la baza acestuia, așa-zisa formație reticulată. De starea de funcționare a acestora depinde în ultimă instanță producerea somnului sau trezirea.

În afara aspectului exterior al somnului, pe care oricine îl poate observa, există și posibilitatea ca prin intermediul a o serie de aparate să se urmărească și să studieze și alte fenomene care însoțesc starea de somn. Se constată că în timpul somnului presiunea sîngelui (tensiunea arterială) scade apreciabil. Numărul bătăilor inimii scade și el.

Respirația se rărește și devine mai egală, mai adîncă. Musculatura se relaxează aproape complet. Din cauza relaxării mușchilor din interiorul gîtului se produce uneori așa-zisul sforăit.

SOMNUL ȘI VISELE

În funcție de manifestările exterioare ale somnului, evidențiate cu ajutorul electroencefalogrammei, somnul prezintă cinci stadii deosebite, notate de obicei cu literele A, B, C, D, E. De exemplu, ațipirii sau unui somn foarte ușor, le corespund stadiile B și C, somnului foarte profund stadiul D — E. Cînd omul trece din stadiul B de ațipire la stadiul C de somn ușor, avem dovezi că se produc visele. Acestea se produc de asemenea în timpul trezirii, cînd din somnul ușor se trece treptat la starea de veghe.

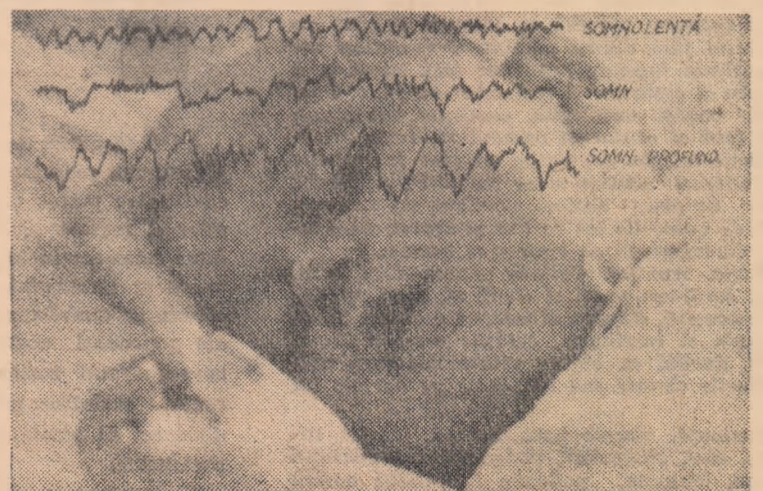
Oamenii și-au făcut tot felul de închipuiri asupra viselor. Unii cred chiar că visele ar putea prevesti viitorul, că ele ar avea o însemnătate deosebită asupra vieții, asupra bucuriilor ori necazurilor lor. Mai mult, unii își alcătuiau adesea, viața după cum

visau noaptea. Toate acestea nu au o bază serioasă. Știința ne arată că visele, ca și somnul pe care îl însoțesc, reprezintă o stare de funcționare a sistemului nervos, a creierului. Azi știm că toți oamenii visează în fiecare noapte, ba chiar de mai multe ori în timpul aceleiași nopți. În timpul visului se produc modificări pe care noi le putem înregistra și știm cu precizie momentul exact în care omul pe care îl studiem visează, cît și durata visului. Dacă în acel moment îl trezim, totdeauna ne povestește ce visa. Dacă nu îl trezim, numai unul din o sută de oameni cercetați își mai aduce aminte că a visat și eventual ce a visat.

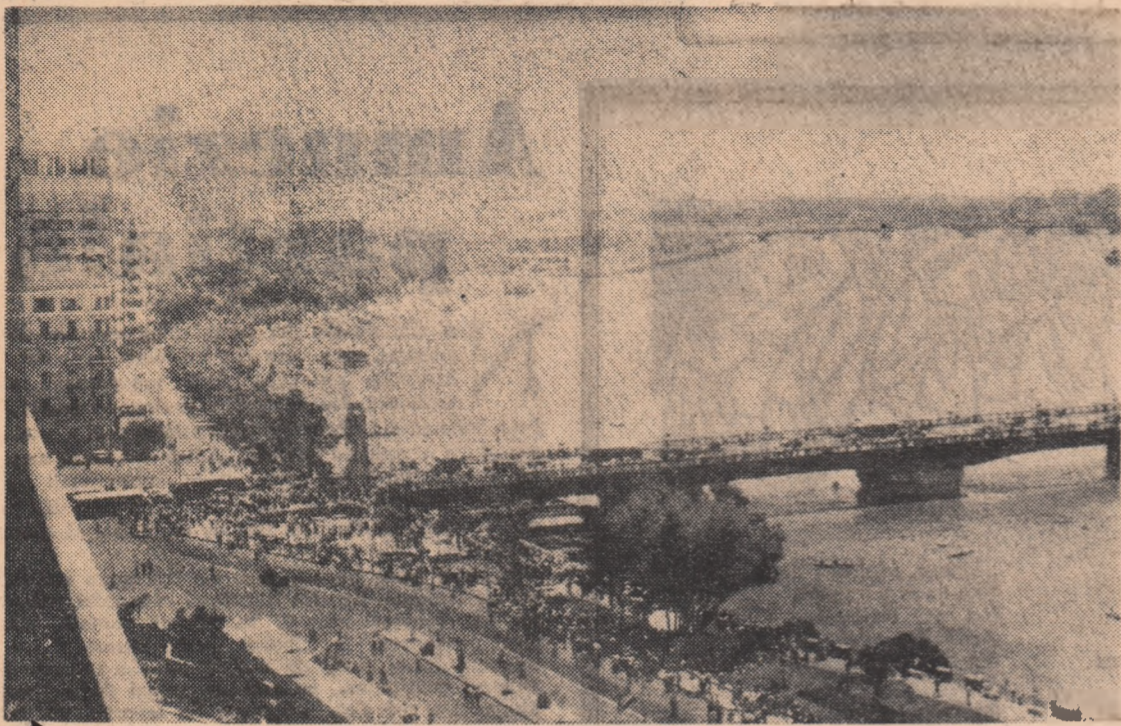
Visele sînt aproape la fel de necesare ca și somnul. Trezind un om cîteva nopți de-a rîndul în timp ce visa, adică dacă nu-l lăsăm să viseze el devine în timpul zilei nervos, temător, și prezintă modificări ale poftelor de mîncare, somnul nu-l va mai odihni. Somnul fără vise nu este deci un somn sănătos.

Pentru a-și asigura o odihnă absolut necesară refacerii sistemului nervos și păstrării sănătății, e recomandabil ca omul să respecte orele de culcare, să aibă un număr de 7—8 ore în care trebuie să doarmă.

Dr. DAN IONESCU
Academia R.P.R. —
Institutul de Neurologia
— București

Encefalograma omului dormind

Vedere a orașului Cairo, tăiat de apele bogate ale Nilului

Fotografie de Const. SÎRBU

Pe malurile Nilului se face ziuă

Note de drum din R. A. U.

Un pasionat călător român, regretatul cărturar Mihai Ralea, publica acum vreo 33 de ani unele însemnări de călătorie despre Egipt. Autorul arăta cu regret că a asistat nu la strălucirea unei vechi culturi, de mii de ani, ci la apusul ei. Această concluzie i-a fost dictată de înăpoierea și de mizeria din acea vreme. Sub dominația colonialistă, Egiptul a avut de suportat grele încercări.

O călătorie făcută acum, când lanțurile robiei imperialiste au fost aruncate, te face să înțelegi că acest popor care a clădit piramidele, una din marile minuni ale lumii, și care ne-a lăsat pe foile de papirus comori ale gândirii, deși mult timp ținut departe de binefacerile culturii și civilizației, se ridică astăzi la o adevărată renaștere. Puținii ani ce au trecut de la eliberarea țării, au adus bătrînului Egipt o schimbare ce i se citește pe fața brăzdată de necazuri. Pretutindeni, pe aceste locuri cu construcții seculare apar semnele noului.

BULEVARDUL MARITIM

Suezul, canalul de navigație de pe urma căruia societățile străine au stors profituri grase, această trecătoare între două mări, dar și între două continente, cunoaște astăzi o dezvoltare considerabilă. Intrat în stăpînirea Republicii Arabe Unite, prin naționalizare, el a fost înzestrat cu instalații portuare, de observație, semnalizare, telegrafie dintre cele mai moderne, a crescut în adîncime, dublîndu-și traficul, permițînd vaselor de mare tonaj să-l parcurgă.

Nici nu-ți vine a crede că aici, între niște pustii apăsătoare, în această mare de nisipuri își croiește drum un adevărat bulevard maritim pe care am întîlnit vapoare din multe țări ale lumii, inclusiv din țara noastră.

Canalul de Suez devine cu totul altul. Am văzut pe malul stîng mări depozite de piatră aduse pentru pavarea părții noi ce se construiește.

„STAFIILE” PIER

Gîndindu-mă la rîndurile scrise de Mihai Ralea, făceam o comparație și între orașe. Cairo era considerat un oraș adormit, plin de cimitire. „Noaptea e plină de coșmaruri, spunea el, strigoii, mumii, dansuri macabre. Și ca să scape de această obsesie, cartierul european întrefine pînă la ziuă, ca antidot, lumina electrică, orchestrele și cîntecul”.

Am cunoscut multe nopți la Cairo, am colindat pe multe din străzile lui și mai mari și mai mici, dar n-am mai întîlnit „stafii”. Orașul se înnoiește treptat, treptat. În apa Nilului se oglindesc acum clădiri înalte, construcții moderne. Sînt schimbări chiar și în insula Gizeh unde se înalță semeț turn al orașului, cu mult mai înalt decît cea mai înaltă piramidă.

Pe arterele orașului cu peste trei milioane de locuitori pulsează o viață cu totul nouă. Desigur, vestigiile trecutului nu au dispărut. Viața industrială se infiripă, iar comerțul ambulant, cu

mărunțisuri, nu a încetat să fie ocupația unor cetățeni ai capitalei egiptene. Este imposibil să ștergi ca și cu un burete ceea ce secole de asuprire au lăsat în urma lor. Dar înfățișarea actuală a orașului Cairo respiră o vădită prospețime. În locul unor clădiri șubrede sau a maidanelor (cărora tot „maidane” li se zice și acolo) se ridică case cu o arhitectură de bun gust. Cîteva hoteluri cu multe etaje sînt în stare să ofere condițiile cele mai bune de confort călătorilor. Parcul din Gizeh este un adevărat paradis al florilor, iar pe malurile Nilului se întind, ca două benzi late, bulevarde asfaltate bine îngrijite, însoțite de șuvițe lungi de arbori ornamentali și flori.

Istoria veche n-o mai citești, ca în trecut, din ceea ce îți oferă orașul, cu construcțiile lui, deși acestea sînt bine întreținute. Ca să o cunoști trebuie neapărat să mergi la muzeul de egiptologie, o clădire masivă, cu zidurile groase, cu o arhitectură specifică locului, o clădire care altădată poate că însemna faima orașului, dar care acum, alături de marele hotel și de clădirea modernă a radio-televiziunii, apare pipernicită și îmbătrînită.

Atmosfera funebră, incremenită, ce o purta ca pe o amprentă orașul, s-a stabilit numai în muzeu, unde trebuie să treci printre mumii, sarcofage, podoabe ce au dat frumusețe cîndva unor chipuri de egiptence, arme cu care s-au dat bătălii grele.

ÎN LUMEA SATELOR

Vechiul Egipt se retrage de pretutindeni, chiar și din viața satelor, deși aici, mai mult ca la orașe, urmele trecutului se fac încă simțite. Trebuie o muncă titanică, de ani și ani, pentru ca țărănul de la Nil să guste din binefacerile traiului civilizat. Firește, se fac lucruri serioase în această direcție.

Călătorînd prin satele egiptene m-am convins de hărnicia oamenilor care scot apă cu ciutura pentru a alimenta canalele de irigație. Ei sînt prietenoși, îmbrîndu-te cu o politețe deosebită să stai alături de ei la masă. Le plac artele, muzica îndeosebi și sculptează în lemn cu îndemnare și gust.

Pe ogoarele lor ară acum și tractoare românești, brăzdînd un pămînt scormonit pînă mai deunăzi cu unelte încă primitive.

Să mă ierte cititorul dacă mă voi întoarce din nou la textul din însemnările lui M. Ralea, amintînd revărsarea luminii electrice pentru alungarea „duburilor rele”. O fac însă pentru a arăta că prin crearea uriașei hidrocentrale de la Assuan, lumina electrică se va revărsa asupra întregii țări, alungînd tot mai mult întunericul și făcînd ca la poalele piramidelor să se creeze o viață nouă, ca și aici civilizația să-și arate tot mai mult roadele.

Pe malurile Nilului, se face ziuă.

CONST. SÎRBU

După Jocurile Olimpice de la TOKIO

A luat sfîrșit cea de-a XVIII-a ediție a Jocurilor Olimpice de la Tokio. Purtată de ștafete din antica Olympia pînă în capitala niponă, avînd drept ultim purtător pe studentul Ishinori Sakai — născut la Hiroșima chiar în dimineața bombardamentului atomic — flacăra olimpică a ars timp de două săptămîni în țara crizantemelor, gazda celei mai grandioase olimpiade din toate edițiile de pînă acum.

Soli ai tineretului din 94 de state, mîile de sportivi prezenți la olimpiada de la Tokio s-au întrecut cavalereste pentru gloria sportului și onoarea țărilor lor, spiritul olimpic — reprezentat grafic de emblema cu cele cinci cercuri înlănțuite, semnificînd continentele unite de aceleași idealuri scumpe omenirii — fiind marele învingător la această olimpiadă.

Judecînd performanțele sportive propriuzise se poate de asemenea spune că deviza olimpică „Altius, citius, fortius” (mai sus, mai repede, mai puternic) și-a găsit o remarcabilă împlinire în zecile de recorduri mondiale și olimpice fără a mai vorbi de sutele de recorduri naționale.

Întregerile caracterizate printr-un înalt nivel tehnic și o rară spectaculozitate, au entuziasmat sutele de mii de spectatori japonezi ca și pe milioanele de telespectatori din întreaga lume.

Ar fi foarte greu să amintim în aceste rînduri pe toți marii performeri de la Tokio. Ne vom mărgini de aceea la cîțiva dintre ei, considerați pe drept cuvînt adevărate perle ale sportului mondial. Îi vom reaminti — ziarele au scris la această oră de mii de ori numele lor —

pe celebrul sergent etiopian Bikila Abebe, cîștigătorul maratonului, pe halterofilul sovietic Leonid Jabotinski, pe uliitorul înotător american Don Scholander, cîștigător a patru medalii de aur, ca și pe compatriotul său Robert Hayes, cel mai rapid alergător din lume, pe neozelandezul Peter Snell, pe englezoaica Mary Rand, pe australianca Dawn Fraser, pe japonezul Endo și bineînțeles pe Iolanda Balaș, considerată de specialiști cea mai mare atletă a lumii ca și pe Mihaela Peneș, mezină noastră olimpică întoarsă de la Tokio cu o medalie de aur după o victorie considerată pe drept cuvînt senzațională.

În clasamentul pe națiuni, dominat de către delegațiile olimpice ale Uniunii Sovietice și ale Statelor Unite ale Americii, prima fiind cîștigătoare la punctajul general, în timp ce cea de a doua se situează pe primul loc în clasamentul medalilor, țara noastră a ocupat locul 12, în ordinea punctajului și, respectiv, locul 14 la medalii, locuri onorabile în ierarhia celor 94 de delegații participante.

Prin succesele lor, prin căldura cu care au legat prietenii, sportivii romîni, mesageri ai tineretului patriei noastre socialiste, au cucerit simpatiile și aprecierile gazdelor, ca și ale tuturor participanților la olimpiadă.

Mai presus de valoarea întrecerilor sportive, olimpiada de la Tokio a fost privită și salutată de lumea întregă, ca un important eveniment în viața internațională a popoarelor.

M. POPESCU

Festivitatea de închidere a Jocurilor Olimpice

ANTON PANN*)

MAȘTERA

O văduvă, oarecînd,
Un mic copilăș avînd,
A luat iarăși bărbat,
Văduv și el c-un băiat,
Crescînd ea p-acești copii
Toema ca pe niște fii;
Ș-ntr-o zi piine tîind,
La amîndoi împărțînd,
Întîns la al său dînd
Un codru bun și zîcînd:
„Na, mojie și mascara,
Doar te vei sătura,
Aoleo! Mult ești urît!
Mucos și posomorît!”
Apoi celuilalt a-nîns
O felioară ș-a zîs:
„Na ție, dragul meu fiu,
Să-ți dea mama, cilîbiu,
Pupa-te-aș, mult ești frumos,
Curățel și drăgăstos.”
Iar el a zîs către ea,
Pe cînd așa-l mîngîia:
„Mamă! aș fi vrut și eu
Să fiu ca și frate-meu,
Mojic, urît, cum ziceai.
Și codru mare să-mi dai.”

FECIORUL
MOȘTENITOR

Unul avînd opt feciori,
Tot mari, ajunși negustori,
În pat bolnav cum ședea
Și sufletul vrea să-și dea,
Fără să lase înscris,
Numai atîta a zîs:
„Al meu mult-puțin rămas
La un fecior tot îl las.”
Dar n-a numit la Coman, Vilcan,
La Stan, la Bran, or la Nan.
După ce dar l-a-ngropat,
De ceartă s-a apucat;
Vrînd fiecare fecior
Să fie moștenitor,
Trăgea tot în partea sa
Ș-altor nimic nu lăsa.
Daca vād că nu să-mpac,
Ci mai mult gilceavă fac,

*) La 2 noiembrie a.c., se îm-
pinesc 110 ani de la moartea
lui Anton Pann.

La judecată să duc
Și să arate apuc,
Că de către răposat
Diată nu s-a lăsat,
Ci-a zîs: „Tot al meu rămas
La unul din voi îl las.”
Judecata a răspuns:
„Aci e secret ascuns,
Ci mergeți de odiniți
Și dimineață veniți
Toți cu cite un ciomag”
(Să vază cui a fost drag).
Deci a doua zi viînd
Și în miîni bite țîind,
Județul cum i-a văzut,
Să ardică din șezut
Și își dă al său cuvînt,
Zîcînd: „Aideți la mormînt.”
Dacă au ajuns aci,
Să-l dezgroape porunci
Și dînd cu bitele-n el
Să-l întreb-ntr-acest fel:
„Taică! pe care fecior
Ai lăsat moștenitor?”
Ei porunca ascultînd
Și precum a zîs făcînd,
Unul privea și plîngea,
Ceilalți cînd îl ciomăgea.
Judecătorul vîzînd
S-a răstit la el, zîcînd:
„Pentru ce și tu nu dai?
Ce te uiți așa și stai?”
El răspunse: „Ce fel eu
Poci să bat pe tatăl meu?
Nu dau în el d-aș ști chiar
Că nu iau nimic măcar.”
Județul strigă atunci:

„Ajunge, nu-i mai dați munci.
Iată, mortul a vorbit
Ș-a spus cin-l-a fost iubit;
Acest, dar, al său fecior
Va fi și moștenitor.”

SCUMPUL

Peste un riu foarte mare
Și repede curgător,
Vrînd să treacă oarecare
Scump, de argint iubitor,
Mergînd pe pod, cum să pare,
Und-a călcat n-a văzut,
C-atît s-a împiedicat tare,
Cît drept în riu a căzut.
Și inceptu să strige-n apă:
„Aoleo! mă înec! mor!
Vino, lume, de mă scapă,
Dă-mi mină de ajutor!”
Un pescar, din întîmplare
Care aci s-a aflat,
Spre a acestui scăpare
De grab în riu s-aruncat,
Și cu multă osteneală,
Spre el tare înotînd,
L-a ajuns ca-ntr-o clipeală,
Coraj dîndu-i și strigînd:
„Dă-mi mina incoci mai tare,
Întinde-o mai în grab,
Să te scap de inecare,
Fii cu coraj, nu fi slab!”
Pe „dă-mi” auzînd prin unde,
Scumpul mult s-a supărat:
„Nu-ți dau nimic!” îi răspunde
Și-n adînc s-a cufundat.

Amnezie
parțială

Nu știu de ce, dar nu-mi plac cazurile de amnezie, care, cum este îndeobște cunoscut, înseamnă pierderea totală sau parțială a memoriei. Am să vă dau un singur exemplu. I-am împrumutat niște bani unui prieten și el a uitat. Aceasta e o amnezie parțială. Adică prietenul meu nu a uitat totul, ci numai banii împrumutați de la mine. I-i cer mereu, îmi promite că mi-i dă, și după aceea uită din nou. Iată de ce nu pot să sufăr amneziile!

Și colac peste pupază, ieri, am dat peste un alt caz de amnezie. Eu sînt directorul căminului cultural din comuna noastră. În această calitate, mă bizui pe ajutorul consiliului de conducere al căminului. Eu nu lucrez de unul singur. Cer totdeauna ajutorul consiliului... iar consiliul nu-mi dă nici un ajutor. De ce? Tot blestemata de amnezie. Și tot parțială. Membrii consiliului au uitat că sînt membri și că și-au luat niște angajamente. Încolo, au me-... rria bună: își amintesc precis ziua și ora cînd rulează filme, nu uită că la „Joia tineretului” se dansează și că din cînd în cînd trebuie să dăm la cămin cite o reuniune tovărășească.

Sătul de amnezie mi-am luat inima-n dinți și m-am dus să mă plîng președintelui sfatului popular comunal.

— Ce-i, directore? m-a întreat el, răsfoind niște hîrtii. (Pe tovarășul președinte îl găsesc totdeauna foarte ocupat).

— Tovarășe președinte, am spus eu, așa nu mai merge! Vreau să mă ajutați!

— Cum, frate?

— Să facem ceva cu consiliul ăsta de conducere. Iertați-mă, dar la noi unii membri sînt numai „onorifici”

— Dă-i la gazeta de perete, măi frati-miu. Fă un articol tare și dă-mi-l mie să-l semnez.

— Bine dar...

— Nu te teme, frățioare. Să-ndrăznească numai vreunul să-ți zică ceva. Ia spune-mi-i... care-s ăia?

— Păi... Georgescu de la cooperativă

— Bun, Georgescu.

— Popescu de la G. A. C.

— Altul!

— Tovarășe președinte...

— Lasă, măi frate nu te mai codi. Spune-mi-l mie. Cine mai e?

— Dumneavoastră.

Președintele ridică ochii și mă privi întrebător:

— Dumneavoastră? Cine mai e și ăsta? Chiar așa îl cheamă?

— Nu e nimeni, tovarășe președinte... adică ești sinteți dumneavoastră.

— Cum frățioare, eu? Și de ce nu mi-ai spus pînă acum?

— V-am spus, tovarășe președinte. V-ați luat și angajamente.

— Eu?

— Da, că vă veți ocupa și de activitatea culturală.

— Extraordinar! Am uitat ca pămîntul. Las' c-o să convocăm o ședință și vedem noi.

— Și cu articolul ce facem?

— Care articol, dragul meu?

— Cel pentru gazeta de perete.

— Dă-l încolo. Mai bine să-l facem uitat...

Asta era: tot amnezia! Cred c-ați înțeles de ce nu pot s-o sufăr!

Mierea și acul „Albinei”

Coriștilor din comuna
FIERBINȚI, laureați ai ce-
lui de al VII-lea Concurs.

Nu exagerez deloc:
Dinșii au cîntat cu foc
Dovedînd cu al lor cînt
Că Fierbinți și-n artă sînt.

Brigăzii artistice de agi-
tație din BOLINTIN VALE,
care, în finala Concursului
a luat premiul II.

Îți trimit pe-această cale,
Bolintinule din Vale,
Laudă, c-ai fost în frunte:
Ajunseși din vale-n munte!

G. DRĂGĂNESCU

Unei gospodine care nu
prea dă pe la bibliotecă.

Singura carte pe care
A ales-o dintre toate
Dumneaei ca „cilitoare”
Este cartea de... bucate!

Unuia care cam trage la
măsea

— Vinul nici nu l-am văzut!
Zis-ai către unul.
— Cum așa? — Păi am băut
Numai cu furtunul...

Unui responsabil de ci-
nematograf sătesc, care
nu-și îndeplinește planul.

La plan îi merge sporul
Cu... incetinitorul.

TITI GHEORGHIU

Unui codaș.

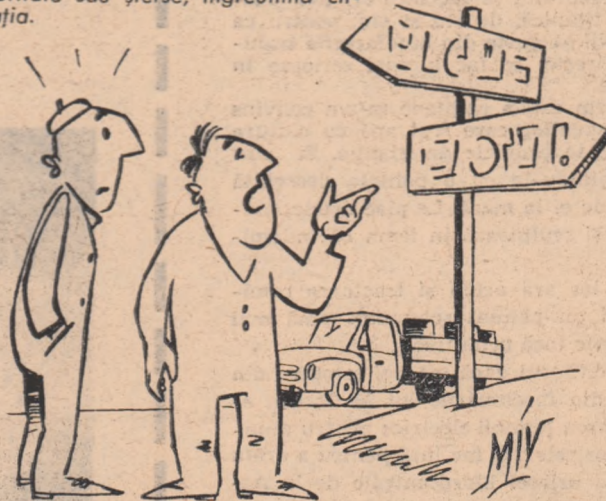
C-o mină-n briu,
Aprins de pară,
Îi spuie de grîu
Și el se... cară!

AUREL IORDACHE

NICOLAE CULCEA

HIEROGLIFELE

Unele indicatoare de drum sînt de-
terioritate sau șterse, îngreunînd cir-
culația.

— Vezi, măi, Nae, dacă gonești așa... ajungem la pi-
ramide!

Desen de Mircea IVĂNESCU

COȘARUL: — Cam puțin fum a ieșit pe-aici în ultimii
ani!...

Desen de Nic. NICOLAESCU